

«Monleon és monleoníssim»

Aquestes falles

s'ha produït una temporal reanimació de l'escena teatral valenciana. Durant uns dies, hem sofert el miratge d'un Miquelet transformat en l'Empire State, encara que fos tan sols de cartró i perdra... Entre els diversos espectacles que animen les cartelleres valencianes, destaca el retorn de Joan Moleon i els seu grup, amb l'espectacle *Monleoníssim*, a la sala Escalante. Després d'un rodatge estiuenc, amb parada a la ciutat de Barcelona, dins de la campanya del Grec-84, *Monleoníssim* desembarcava en l'antic

Teatre Patronat, avui Sala Escalante, dependent de la Diputació Provincial.

Amb Joan Moleon, d'entrada, passa allò de les lletilles en castellà: «si las quieres las tomas y, si no, las dejas», no hi ha terme mitjà. O entres en el seu món, amb totes les conseqüències, o a la segona

cançó dius: ¿i açò? No s'hi produïren sorpreses, doncs. Com sempre, hi funcionaren els numeros «bomba»: La Reina Mercedes, amb un Monleon que de segur hauria agradat al pintor Vicente López, perquè posàs per als seus retrats, o en pla La Castafiore, fent el *Duetto buffo* de Rossini, que ja tinguérem l'oportunitat de contemplar la temporada passada fet per aquell meravellós duo napolità, Peppe e Barra.

Cal destacar-ne la presència d'un Monleon júnior, Pep Chiveli, que donava vitalitat i entusiasme a un combinat musical de vegades massa ambiciós o mal resolt (*La Maredeueta* o es fa en pla Antonio Amaya o s'han de tenir vint anys, molt poc respecte i ser «Derribos Arias», i aquella nit no es veia res d'això en l'escena).

Una mínima coreografia, uns textos més treballats i unes cançons millor seleccionades, són exigències artístiques que

ha de marcar-se tot professional, que, com tu, Joan, porta més de deu anys en el món del *show-biz*. De tota manera, el teu mètode «Monleoninsky», amb la teua «tècnica» estètica fallera funcionarà, continuarà funcionant, com els teus eterns acudits. Amb això, fas possible la germanor catalanista-blavera: «Tots a una veu» gaudeixen plegats. Al cap i a la fi, hem eixit tots de la Cavalcada del Ninot...

Mirant-te l'altra nit, vaig sentir-me per moments traslladat a l'atmosfera del Molino, del Teatre Argentino o del Chino, fins i tot ho semblava la sala, esperant veure desfilar per la passarel·la Las Paqueras de Benimàmet, les mames de Diana Vols o la màgia xinesa de Man-Fo-Tut, enmig de les teues aparicions especials (la millor part del teu repartori: Orxatera, Reina Mercedes, Juanito Super-Flam...). Deu ser que nosaltres, en lloc del Music-Hall, estem pel Casal-Hall.

El futur

Diu l'*Ingénu* de Voltaire, reflexionant amargament: «Je m' imagine que les nations... n'ont été occupées pendant des siècles que du moment present qui coulait, très peu du passé, et jamais de l'avenir». Per pensar coses com aquesta, el pobre *Ingénu*, el van tancar a la presó. El xicot, d'altra banda, era perspicaç: poc pensar en el passat, no gens en el futur. Quant al passat, tanmateix, francesos i espanyols, els governs i «educadors nacionals» respectius, ja hi pensaven i continuen pensant-hi més que no sembla.

Ara, si això era a França i al segle XVIII, imagineu-vos l'espant de l'*Ingénu* al País Valencià d'ara. Ací, en això com en tantes coses, som exemplars a l'extrem. Tots: partits, govern i personal del carrer. Només recorden el passat que els interessa, i encara per embolicar-lo o per trair-lo. Del futur, ací no en corre cap idea solvent, cap projecte ni cap visió. Ni cap il·lusió, que és més greu. Partits, govern i personal del carrer, ni pen-

El punt de Mira-

sen quin país voldrien, ni saben on volen anar a parar, si és que han d'anar a parar en algun lloc. I, pitjor encara, ni els interessa saber-ho: se'n foten, de futurs i de projectes. Si algú en té encara, de projectes per a futurs possibles, vol dir que és un marginal: no compta i, evidentment, no pot manar mai.

De presents, però, en tenim tants com vulgueu: banals, puçosos, anecdòtics, polsegosos, detallats, disputats i buits fins a l'exasperació. L'única perspectiva de govern és espolsar-se (que no vol dir resoldre) els problemes puntuals de cada dia. L'ordinària administració com a ideal, repetidament proclamat. I, de tant en tant, un curtíssim, grotesc, vol de gallina.

Joan F. Mira